

que corri la veu

www.quecorrilaveu.org - redaccio@quecorrilaveu.org

dimarts 22 d'abril de 2003

SUMARI

2 Editorial:
"Setmana
d'aire"

2 Periodismes de
guerra, anàlisi
dels mitjans

5 ESPECIAL
SETMANA SANTA

6 Afganistan, més
morts sota terra

9 Barcelona vista
des de la CNN

10 La setmana de
les acampades

11 La setmana de la
guerra a l'Iraq

12 Breus i agenda
d'aquests dies

La pau no arriba ni per Setmana Santa

"Setmana d'aire"

Durant aquestes vacances de Setmana Santa alguns dels crits en que tots creïem han callat. Després de setmanes senceres de cridar consignes per la pau i pel canvi social el poble ha callat.

NO! No pensem que hem callat per sempre. Els crits han parat perquè necessitàvem tots agafar aire. L'aire era necessari per seguir cridant. Després de tant temps demanant el mateix la societat necessitava descansar i veure què havia fet i què podia fer d'ara endavant.

No és moment de pensar perquè hem callat durant les vacances, és moment d'aprofitar l'aire que hem agafat i exhalar-lo amb força contra les cares dels polítics que pensem que hem oblidat.

La guerra potser s'ha acabat, tots sabem que tard o d'hora s'acabaria, però ho ha decidit el mateix que va decidir començar-la. Ara hem d'exigir responsabilitats. Hem de seguir mirant als ulls de Bush, Blair, Aznar, Berlusconi, etc... i dir-los "Nosaltres també tenim veu! Ara no callarem perquè encara tenim molt a dir i sabeu que tenim la força per dir-ho".

La redacció del *Que corri la veu* no ha callat. No perquè tinguem més aire per seguir que els altres, sinó perquè han seguit arribant correus electrònics de molta gent que seguia movent-se. Les acampades diuen haver perdut força. És veritat, el cop inicial no el tornarem a tenir, però ara és el moment de seguir, de no parar, de demostrar que confiem en el què estem fent i que seguim endavant.

El canvi, com tots sabem, no és fruit d'un dia, ni de dos, ni potser d'un any. Els canvis arriben amb el temps, per tant és moment de donar-nos temps, de no parar, de seguir agafant les cassoles i picant amb totes les ganes i, perquè no dir-ho, amb la ràbia que ens ha fet agafar el govern bel·licista que ens ha portat a la guerra.

No ens aturem amb el final de l'atac, siguem conseqüents i apremem per un futur millor!

Que corri la veu!

Periodismes de guerra

Una anàlisi d'urgència de la cobertura informativa de la guerra a l'Iraq que han fet els mitjans de comunicació catalans i espanyols permet constatar alguns trets remarcables. De forma general, hem trobat tres formes d'enfocar el conflicte: una favorable a l'ús de la força, una contrària, i una tercera que parla del conflicte en clau professionalista. No és que cada mitjà adopti un d'aquests enfocaments de forma total o pura, sinó que, en proporcions diferents, els trobem tots tres a la majoria dels mitjans.

Periodisme pro-guerra

Més enllà d'aquell que es defineix obertament com a partidari de la intervenció militar (diari ABC), el periodisme que està a favor de la guerra s'autopresenta amb expressions exculpatòries com *no estem a favor de la guerra, però...* Malgrat això, la justifica afegint que *cal desarmar l'Iraq i cal fer fora Saddam Husein i instaurar un règim democràtic*.

En aquest tipus de periodisme, qui sempre té veu són els portaveus del bàndol nord-americà, com ara les fonts del Pentàgon, els responsables militars, els dirigents polítics de l'anomenada *coalició*, i deixa en un segon terme als que estan en contra. En el cas espanyol, la informació se centra en declaracions creuades entre Aznar i Zapatero. Sembla que la pluralitat informativa està en mostrar la postura del govern i de l'oposició, però l'última paraula sempre la té el bel·licista.

És una opció que no es planteja si hi ha d'haver o no intervenció armada, que la dona per suposada, i tot i que diu que vol que el conflicte s'acabi ràpidament, la veu com un pas necessari per acabar amb l'amenaça que suposa l'Iraq.

Pel que fa a les mobilitzacions ciutadanes, o no apareixen, o són minimitzades, o són criminalitzades a la primera ocasió que hi ha algun distúrbio.

Periodisme contra la guerra

Aquest enfocament mostra els horrors i les víctimes del conflicte bèl·lic tant si són d'un bàndol com

si són de l'altre. No maximitza les virtuts d'uns i minimitza les dels altres. Evidencia la dificultat d'ofrir una cobertura no intoxicada en un context en què la propaganda i la mentida són habituals.

Dóna cobertura a totes les veus que sorgeixen de la població. Mostra les reivindicacions ciutadanes i no les criminalitza, sinó que les ensenya com a fenomen de la cooperació lliure entre persones. A més, no amaga que a moltes mobilitzacions, a part de cridar contra la guerra, també es demana la dimissió del govern.

Periodisme professionalista

És força abundant a tots els mitjans de comunicació i és el que omple hores i hores d'emissió i pàgines i pàgines de paper. Explica el transcurs de les operacions militars i fa conjectures sobre la seva evolució. Dóna cobertura a tot un seguit de fonts militars d'ambdós bàndols, tot i que molt sovint el de la *coalició* apareix més cops (aquest fet

se'ns presenta com una conseqüència de la superioritat de les relacions públiques nord-americanes).

Se centra en la recopilació eclèctica de fonts militars i polítiques implicades directament en el conflicte. Concedeix un gran espai a les dades, a les infografies i als gràfics. Mostra la guerra com un conjunt de tàctiques que busquen assolir uns objectius. Aporta un volum enorme de detalls sobre la tecnologia

militar emprada pels dos bàndols. Xifres i dades fredes, pressupostament equilibrades, que obren el camí a la deshumanització del conflicte. Només exposa, no qüestiona el discurs de cada actor quan maximitza els èxits i les virtuts del seu bàndol i minimitza les seves derrotes i defectes.

Tot i que el periodista pugui avisar en ocasions al lector o a la seva audiència dels intents d'intoxicació informativa de cada bàndol, com que l'avís no és permanent, la seva efectivitat és relativa. I encara més, malgrat l'alerta, es continuen omplint planes i hores amb *pseudo-informació*.

Aquest periodisme sovint es presenta com el millor, com la visió més imparcial i completa de la guerra. Es diu que la xarxa de corres-

pensals cobreix tots els escenaris del *teatre d'operacions*, i que el receptor *veu* la guerra en directe, minut a minut, sense perdre detalls i sense mediació aparent.

La forta presència del model professionalista en el conjunt dels mitjans ens sembla preocupant, perquè pot produir un efecte narcotitzant i naturalitzador de la guerra i de la seva inevitabilitat. Els tres models, però, giren al voltant de la guerra i les seves batalles. Deixen, així, en un pla secundari l'opció d'aturar-la i fan quasi invisibles les accions que construeixen la pau.

COMISSIÓ D'ANÀLISI DE LA COBERTURA INFORMATIVA DE LA GUERRA (FACULTAT DE CIÈNCIES DE LA COMUNICACIÓ DE LA UNIVERSITAT AUTÒNOMA DE BARCELONA)

El periodisme pro-guerra la justifica, però diu que no hi està a favor

El periodisme contra la guerra sol usar imatges de víctimes

El conflicte pot naturalitzar-se per la presència del periodisme professionalista

Podeu trobar més informació de l'estudi realitzat per la comissió d'anàlisi de la cobertura informativa de la guerra a la secció documents de la nostra pàgina web. Els mitjans analitzats són TV3, TVE, Antena 3, Tele 5, ABC, El Mundo, El País, El Punt i Radio Nacional.

Missils sobre l'Iraq i menyspreu a l'opinió pública

Ho diré sense embuts: més que una guerra, ens trobem davant d'una agressió unilateral a l'Iraq, amb un cert regust imperialista, perpetrada al marge del consens de les Nacions Unides i de la Unió Europea. En aquest sentit, dos fets resulten significatius: els informatius catalans i espanyols porten, com a títol, guerra de l'Iraq, mentre que haurien de dir guerra a l'Iraq; i alguns periodistes parlen de coalició, quan, de fet, són tropes angleses i nord-americanes. Alguns direu que filo massa prim: ara bé, les qüestions semàntiques em semblen prou importants. Quan escric aquestes ratlles, veig que les tropes anglo-nord-americanes entren victorioses a Bagdad, mentre que alguns iraquians es mostren eufòrics per la caiguda del règim. Sens dubte, tal cosa només representa un nou estadi d'aquest atac militar, ple d'interrogants.

Quant a l'opinió pública, voldria

plantejar dues preguntes. A banda que José María Aznar no ha donat cap argument consistent a l'opinió pública espanyola que justifiqui la seva actitud bèl·lica, quines estratègies comunicatives ha dissenyat o aplica el govern de dretes del PP per tal de capgirar una opinió pública molt contrària a aquesta agressió militar, com ho proven les constants mobilitzacions d'aquesta

El PP no té una política específica d'opinió pública

opinió pública ciutadana, sobretot a Barcelona i a tot Catalunya? Quin esforç explicatiu ha fet el PP per a justificar la necessitat i la utilitat d'aquesta intervenció militar, com sí semblen haver-ho fet els governs britànic i nord-americà, amb unes opinions públiques nacionals, més i més favorables a aquesta agressió militar? La resposta a ambdues qüestions és sempre negativa.

El govern de dretes del PP està

fent una cosa del tot nova, això és, governar d'esquenes a l'opinió pública majoritària, com ho demostra la totalitat de les enquestes publicades, amb vora del 90%, que es mostra contrari a aquesta guerra. Al meu entendre, aquesta situació trenca les tradicionals funcions de mediació dels partits polítics de massa amb les demandes de la societat civil.

No hem d'oblidar que al sistema de partits s'havia adreçat l'opinió pública tradicional.

Finalment, també aquesta situació posa de manifest l'abso-luta manca d'instruments comunicatius adequats, típica de la societat actual, per tal que l'opinió pública, sense coercions comunicatives de cap mena, legítimi lliurement i responsablement l'acció de govern, en el si d'un debat públic conduït amb plena llibertat. Sens dubte,

aquest és el problema de l'opinió pública. Igualment, afirmo que hi ha molts individus que no saben discutir o debatre. En qualsevol cas, tal cosa reclama una anàlisi teòrica aprofundida que farem més endavant.

D'aquest petit text podríem extreure'n aquestes conclusions: El PP no té una política específica d'opinió pública; la catàstrofe ecològica del Prestige, el PHN i el subsegüent moviment social, així com l'agressió militar a l'Iraq confirmen aquest punt. No hi ha cap intent d'explicació, com si aquesta explicació no fos necessària. Només espero que les urnes, un dret polític que per cert no tenen els ciutadans de l'Iraq, retornin el PP als bancs de l'oposició, dels quals no hauria d'haver sortit.

LLUÍS BADIA

PROFESSOR DE LA FACULTAT DE CIÈNCIES DE LA COMUNICACIÓ DE LA UAB

opinió del lector

Nuestro No a la guerra

Después de tres semanas de reivindicaciones, boicots, trabajo y cansancio, el grito "No a la guerra" sigue sonando. A pesar del paso del tiempo, nuestras movilizaciones continúan teniendo el mismo objetivo: detener la guerra. Pero debemos reflexionar sobre como lo demostramos. Nuestros lemas son el instrumento más accesible que tenemos para hacer llegar nuestras ideas a aquellos que se interesan por lo que estamos haciendo, por eso debemos ser conscientes de lo que decimos y no dejarnos llevar por las masas, tal y como nuestro compañero Manuel Benítez exponía en su artículo *El peligro de los lemas* del pasado lunes.

Nosotros, y con esto me refiero a todos los que nos oponemos a las acciones bélicas en Iraq, decimos "No a la guerra". Pero, ¿nos oponemos solo a esta guerra porque la encabeza Estados Unidos? Yo creo que no. Estamos en contra de las guerras en general, porque en todas las guerras mueren inocentes. Y esta es una guerra más, que como todas, no tiene sentido, argumentos ni justificación.

Y yo me pregunto: ¿con este "No a la guerra" damos la razón a Saddam? En absoluto, desde mi punto de vista. También estamos en contra de Husein, porque ante todo es un dictador autoritario, satánico y prepotente; aunque eso no le da a nadie el derecho a declararle la guerra, porque en el mundo hay más dictaduras a parte de esta, ¿o creemos que el único dictador que debe ser destituido es Husein? Igual que estamos en contra de las injusticias de las guerras, debemos estar en contra de las injusticias de los dictadores.

Por la multiplicidad de objetivos que nos mueven, propongo diversidad de eslóganes, pues esa es la riqueza de ideas. Que no solo el "No a la guerra" invada las paredes de las ciudades y envuelva el sonido de las manifestaciones. Demostremos que no queremos la guerra y tampoco apoyamos a Saddam. Luchemos en contra de la deshumanización de las personas y sigamos siendo fieles a nuestra naturaleza.

RAQUEL PLAZA

Desallotjaments

Fa uns quants dies vaig llegir a quecorrilaveu.org la notícia del desallotjament dels estudiants acampats a la plaça Sant Jaume. M'he informat un poc més a La Vanguardia Digital, i la policia era la Guardia Urbana i els Mossos d'Esquadra. En un primer moment pensava que era la policia nacional, i m'estranyava, ja que reben ordres de la Delegació del Govern. Però que sigui la Guardia Urbana em sembla vergonyós. L'alcalde de Barcelona, el senyor Joan Clos, va escriure un comunicat en que recolzava totes les accions que la ciutat de Barcelona estava fent

en contra de la guerra. Evidentment, ho va fer per raons electorals, però va permetre les acampades a Pla de Palau i Francesc Macià dins d'aquests moviments pel 'No a la guerra'. I ara, quan comencen unes vacances, i els joves estudiants estem més desmobilitzats, ataquen el moviment per la pau amb nocturnitat i alevosia. "M'agrada viure" a la Barcelona que surt al 30 minuts i de la que parla Bush pare, però sempre que no "embrutin" la vista de l'Ajuntament. Vergonyós!

GUILLERMO LATOUR

Guaita què fan ara!

L'altre dia veia una gran pel·lícula de fa anys. Sortia un home amb bigoti que manava molt i es dedicava a aixecar el cap i passar del poble, tancant fronteres i atacant l'estranger. No, no era un informatiu d'Antena 3, era *El gran dictador*. Quin gran film!

Sortia un home baixet amb

dret per carregar-se éssers humans de diferent religió. En aquella època en deien antisemitisme.

Aquest dictador tenia un amic molt amic, que era el mateix tipus de dictador, amb les mateixes idees, però d'un altre país. Entre ells es menjaven les... les... parlaven molt. Feien pactes i més pactes sense comptar amb els altres polítics ni amb els organismes internacionals.

A mitja pel·lícula, en el millor moment, me la van tallar, com sempre, per posar quatre espots de noies mig nues anunciant perfums. Al segon anunci em vaig rendir i vaig canviar de canal.

La meua sorpresa va ser que va tornar a sortir un home amb bigoti, que no feia cas del poble i que pactava amb un altre *mandamàs* per atacar homes d'una altra religió. Però ara en deien atac preventiu.

Perquè després diguin que les pel·lícules s'aparten de la realitat!

ARNAU DOMÍNGUEZ

Volem un altre món

Aquests dies s'ha tornat a reviure un esperit que semblava estar adormit. La societat ha pres consciència de que pot funcionar com una sola força, una força que entén i sap com funciona el món i ha dit que ja n'hi ha prou. Ja està bé de que ens tractin com *borregos*. Tots i totes sabem que s'ha de treballar, estudiar i fer la feina que ens toca, però això no vol dir que estem d'acord amb la lògica que es mou el món on vivim.

Sempre es parla d'un sol món, sigui global o com vulguin anomenar-lo i ningú s'ha parat a rumiar que no hi ha un sol món.

Per què no plantegem diferents móns? Hem de ser conscients que el millor d'aquests dies és que tothom es mobilitza convençut del que fa i el més important és que no es mira ni el color, ni la religió, ni res que pugui parlar de diferències, tots som iguals. Éssers humans que creiem que les coses es poden fer d'un altre manera, estem tan lluny

de termes com violència, guerra o racisme que no volem ni sentir-ne parlar. El respecte és l'únic terme que té prou força per fer de base del món que volem.

Tots tornarem a la nor-malitat a viat i crec que tots reflexionarem sobre el que està pas-sant aquests dies. Hem vist gent fent soroll amb

Fotograma del film 'El gran dictador'

moltes ganes de tocar els... els... la moral. Doncs aquest home del bigoti era el *mandamàs* (ara no se m'a-cut la pa-raula en català) d'un país europeu. Al principi havia sortit escollit per votació popular (sí, Popular), però amb el temps anava passant més i més del que la gent deia, fins a convertir-se en un dement amb molt poder que es dedicava a portar tropes a tort i a

Un dels nombrosos participants a les cassolades

cassoles al carrer, els estudiants organitzats i en una protesta activa admirable, Internet funcionant com una eina de comunicació que ha permès que la societat del món sigui conscient de que no està sola, com es pensava abans, sinó que és una gran sola veu dient "NO A LA GUERRA!".

JOSEPAN

papa buix i el petit asnar

especial Setmana Santa

No només hi ha l'Iraq

Des de fa unes setmanes la societat catalana, espanyola i, en general, mundial s'ha mobilitzat contra el que alguns anomenen conflicte a l'Iraq, d'altres anomenen guerra i d'altres anomenen invasió opressora. La mateixa societat s'ha alegrat del resorgiment d'aquest moviment que alguns comparen amb els principis d'aquell maig memorable, però el món no només es redueix a l'Iraq. Fa cinc mesos un petrolier ple de tonelades de cru va partir-se en dos davant les costes gallegues, encara hi ha gent traient chapapote de les roques, tot i que la pesca es torni a reprendre. Fa un any i mig els americans van buscar en Ben Ladden per Afganistan a base de bomba, encara no hi ha un govern acceptat per la majoria d'afgans. Fa també uns quants mesos el govern va agafar la seva ploma i

va tancar el diari basc Egunkaria, encara ara no s'ha reobert. Ho oblidarem per culpa de la guerra?

Com aquests exemples hi ha tants i tants problemes en la societat que mereixen ser seguits per tothom que en aquest especial de Setmana Santa hem volgut fer un recull d'uns quants. No és exhaustiu, és només orientatiu, però hem cregut oportú fer-ho, ja que els mitjans generalistes passen per alt aquests fets menys noticiables per culpa del pas del temps. Tampoc hem d'oblidar que no només Barcelona s'ha manifestat contra la guerra. Arreu del món hi ha col·lectius que s'oposen a aquest 'conflicte'. També els hem de conèixer per saber que no estem sols, que hi ha més persones, molt lluny d'aquí, que criden amb nosaltres NO.

El 'desastre del Prestige'

Costa da Morte: Caciquismo y fuel

"Muxía es la Zona Cero: aquí vienen ministros y dicen que lo tienen todo controlado, pero nada más lejos de la realidad. En muchas playas el chapapote está extendido y aunque no se vea hay chapapote bajo la arena", dice Santiago, un niño de 11 años. La Costa da Morte sigue manchada de fuel y de ignominia, de fuel y de rabia por el trato recibido por parte de la Administración. Sin embargo las playas, según Federico Trillo, "están esplendorosas" pero, según un pescador, la realidad es que, a estas alturas, "el Estado sólo está presente en Muxía en forma de bocadillo". Ésa es la única ayuda que han prestado las autoridades a los voluntarios: unos bocadillos envueltos en propaganda de la Xunta de Galicia. El resto, lo han puesto los pueblos y las cofradías de pescadores.

Lo que más llama la atención al llegar a la Costa da Morte es un olor penetrante, insano y pegajoso, a alquitrán; parece que estuviesen asfaltando la costa. Es el chapapote. Las zonas de pesca tras el accidente del Erika permanecieron un año cerradas y tras el accidente del Exxon Valdez, un año y medio. "¿Se cree esta gente que puede solucionar el problema en 4 meses?", se pregunta Nacho Castro, gerente de la Cofradía de Muxía. "Están viniendo los aparejos llenos de mierda, las rocas es-

tán manchadas y hay que levantar miles de toneladas de arena de las playas porque hay filtraciones y el chapapote está debajo".

El Instituto Oceanográfico de Vigo realizó a finales de marzo 22 prospecciones a lo largo de la Costa da Morte; en 18 seguía habiendo fuel y desaconsejó la apertura de estas zonas. Pero las ayudas se han acabado. Se están abriendo muchas zonas a la pesca porque el Gobierno quiere ahorrarse ese dinero. Los pescadores que han salido lo han hecho con los barcos aún a medio limpiar porque los días anteriores todavía estaban recogiendo chapapote. Y con un "cableo" monumental porque habían recibido de la Administración la promesa de que serían consultados antes de abrir las zonas de pesca y

marisqueo. Como advierte Castro: "Han cortado las ayudas ¡A la gente no le queda más cojones que ir a pescar! Y si pescan chapapote, pues pescarán chapa-pote. Pero el responsable es el Gobierno. Los 1.200 • al mes que nos intentaron tapar la boca se acabaron. Aquí sólo importan las elecciones del 25 de mayo".

El supuesto petróleo que contenía el Prestige no es tal, sino el residuo que queda tras su destilación para obtener las diferentes gasolinas y combustibles. Es muy contaminante, con un contenido en azufre y mercurio altísimo por lo que es peligrosamente cancerígeno. Los efectos en personas no se notarán, según los biólogos, hasta dentro de 4 ó 5 años. Sin embargo en los animales ya ha empezado a

notarse: un poliqueto (un tipo de lombriz de mar) ya ha desaparecido y el mejillón está comenzando a desarrollar un tumor.

Ante las elecciones del próximo 25 de mayo, la Xunta y la Administración siguen repitiendo su discurso oficial: las playas están limpias. Por ello, pretenden encargar la limpieza de las costas exclusivamente a los militares (que están sometidos a disciplina y no pueden hacer declaraciones) y a la empresa TRAGSA (que, según sus propios empleados, "está volviendo a tirar fuel al mar"). Mientras tanto, estas instituciones ponen múltiples trabas a la llegada de nuevos voluntarios.

ANDRÉS GUTIÉRREZ

Galicia negra

Fuel, txapapote, la no anomenada marea negra va invadir fa uns mesos les costes del nord i des de llavors cada setmana surten grups de 16 voluntaris des de l'Autònoma solidària. Però el problema no son els voluntaris sinó que una guerra a amagat l'altra. Quina excusa més bona! I quants tipus d'avions diferents tenen els americans! Les televisions i els diaris han trobat un nou monotema ideal per tapar els forats del Prestige. La manipulació mediàtica és tal que un taxista de l'aeroport de Santiago ens assegurava que les costes estaven netes. El mariner, però, que arrencava fuel de les roques amb nosaltres es lamentava, en canvi, de la falta de voluntaris i de que al seu mar les xarxes surten negres. "Ni tu ni jo veurem mai les platges netes" em deia un voluntari que porta tres mesos a Galícia. La sorra no es pot destriar de les miquetes de xapapote, les roques estan asfaltades i de sota l'aigua segueix sortint fuel, dur i negre, com el futur de Galícia. Amb paletes i barres de ferro els voluntaris arrenquen o agafen entre els dits el que el Prestig vomita des del fons del mar, un mar que mor en el silenci, en l'oblit dels interessos del feixistes. La ràbia i la impotència s'empassen els mariners i tot voluntari o vianant que s'hi arribi. Allà encara falta gent. Nunca Mais!

LAIA GORDI

La Cofradía da Virxen da Barca (Muxía) insiste, por su parte, en que se necesita ayuda. Los interesados en colaborar pueden ponerse en contacto con ellos mediante el teléfono 981742030 y la dirección de correo electrónico cvbarca@infonegocios.com.

La postguerra a l'Afganistan

Afganistan, sense bombes però amb morts

Des que van començar les tensions a l'Iraq, Afganistan, el primer objectiu de Bush en la seva croada contra el terrorisme internacional, ha anat perdent importància informativa fins quedar oblidat. Però mentre totes les mirades es centren en la nova guerra, els afganesos segueixen governats per un president imposat pels Estats Units que no ha estat sotmès a votació popular i viuen en una inestabilitat contínuament marcada per petites guerrilles i altres incidents.

El govern interí de Hamid Karzai segueix imposant-se per la força en certes zones on els talibans estan intentant reagrupar-se, com ara el sud del país amb les milícies dels anomenats "estudiants de Teologia". A finals del mes de març, les tropes nord-americanes van iniciar l'operació "Atac Valent", l'objectiu de la qual era neutralitzar els últims bastions del règim dels talibans i la temuda xarxa d'Al-Qaeda, que compta amb la col·laboració d'un comandant oposat a Karzai. Fa pocs dies, dos soldats afganesos i dos milicians talibans

van morir a causa dels combats disputats al districte de Zhawara, a la província de Jost. El cas que ha fet créixer les tensions entre els grups ha estat l'assassinat del delegat del Comitè Internacional de la Creu Roja (CICR), Ricardo Munguía, a Uruzgan.

Dins aquesta campanya persecutòria contra els talibans, cal destacar les confrontacions a Kandahar, al sud del país. Fa pocs dies van morir 20 integristes islàmics i 3 soldats pro-governamentals a la regió de Spin Boldak, on s'havia iniciat una recerca i captura amb 600 combatents. La guerra a l'Afganistan encara no s'ha acabat.

Comunicats necrològics

Morts, suposadament accidentals, són comunicades diverses vegades a la setmana, ja sigui per protegir un territori o un error d'estratègia. És el cas d'un avió nord-americà que va bombardejar la setmana passada una casa a les cinc de la matinada al districte de Barmal, molt proper a la frontera amb el Pakistan, provocant la mort d'onze

civils. Segons fonts de l'exèrcit dels Estats Units, es va tractar d'un error, ja que volien bombardejar una "força enemiga" que la nit abans havia atacat un punt de control afganès proper a la base de Shkin.

Els atemptats contra organismes nord-americans a l'Afganistan també continuen. El 13 d'abril va esclatar un artefacte, probablement una mina, a només un quilòmetre de distància de l'ambaixada dels Estats Units a Kabul. Tot i que l'explosiu va provocar un cràter de dos metres de profunditat i es va sentir en un radi de dos quilòmetres, no va cobrar-se cap víctima i els danys materials van ser pocs.

Atemptats comuns

Aquests tipus d'atemptats, comuns aquests mesos al país, s'atribueixen a la xarxa Al-Qaeda i a l'exprimer ministre Gulbuddin Hekmatyar, però tenen el suport d'una part de la societat afganesa, ja que sinó no es produïrien.

L'ACNUR, Alt Comissionat de les Nacions Unides per als Refu-

giats, ha demanat en diverses ocasions reforçar els serveis de seguretat a l'Afganistan, ja que actualment la criminalitat dificulta les labors humanitàries.

Treball dels governs

"Si els governs no fan un treball concret per millorar la seguretat al país, i no només l'afganès, sinó també aquells que aporten ajuda a l'Afganistan, ens trobarem en un cercle viciós: menys ajuda humanitària, menys ajuda al desenvolupament, menys retorns dels refugiats o desplaçats i més inestabilitat", va advertir Maki Shinohara, portaveu d'ACNUR.

Pel que fa a la repatriació de refugiats, en aquest últim any l'Alt Comissionat de les Nacions Unides per als Refugiats la xifra amb 1,8 milions, només procedents de l'Iran, i diferents camps dins el país amb 14.000 refugiats cadascun.

MARTA MARTÍNEZ
ELISABET ANDRÉS

El Pla Hidrològic Nacional

Pla Hidrològic Nacional, un ball de dades i crícs

El controvertit Pla Hidrològic Nacional, aprovat el 30 de gener de 2001 pel Ple del Consell Nacional de l'Aigua, contempla la regulació de conques fluvials, la modernització dels regadius, abastaments urbans, sanejaments i la depuració d'aigües residuals, el condicionament dels cabals dels rius, un programa de control i millora de qualitat de les aigües superficials i subterrànies i la regeneració hidrològica-forestal.

El Pla preveu uns costos de més de tres bilions de pessetes en vuit anys d'execució amb gairebé un centenar d'embassaments i un transvasament de 1.050 hm³ anuals del riu Ebre cap a València, Múrcia i Almeria. Aquest transvasament és el punt més conflictiu del PHN. Catalans i, sobretot, aragonesos són els que més s'hi oposen perquè "produirà un gran impacte mediambiental, només beneficiarà a les

grans constructores i no té en compte les previsions calculades per la ONU". Tampoc s'ha tingut en compte la opinió dels 82 experts consultats pel Ministeri de Medi Ambient que van refusar majoritàriament el pla. L'alternativa del PSOE al PHN contempla l'ús de mètodes de tractament de l'aigua com ara plantes desaladores.

Milers de persones s'han manifestat a favor o en contra del PHN. El 24 de novembre acabava a València l'última etapa d'una marxa contra el PHN que s'havia iniciat a Reinosa (Cantàbria) i que havia recorregut 1.000 km en 40 etapes. L'última protesta a Barcelona, el 6 d'abril, va exigir la "paralització immediata de l'e-xecutiu d'Aznar", amb el lema: "Per una nova cultura de l'aigua, mai més un transvasament". A València, un mes

abans, una manifestació festiva amb paella inclosa secundava el suport al PHN. Aquestes són només les últimes manifestacions de les més d'una vintena de mobilitzacions entre Catalunya, Aragó i València.

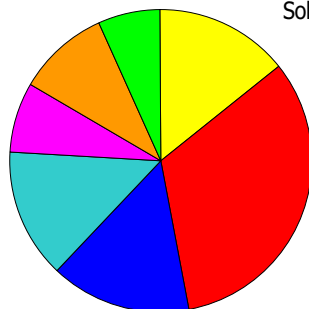
Actualment s'han començat 36 de les 56 actuacions previstes segons el President de la Generalitat Valenciana, José Luis Olivas. El Ministre d'Agricultura de l'Estat, Miguel Arias Cañete assegura que

ja existeixen fons europeus pel pla hidrològic i que "se combatirà a quienes pongan chinias en el camino del PHN", mentre que el portaveu de Medi Ambient en el Congrés, Víctor Morán, desmenteix l'existència d'aquest finançament procedent de l'estranger.

SARAY GARCÍA
CRISTINA MORENO

Costos del Pla Hidrològic Nacional

Sobre un total de 3.135.278 milions de pessetes

Regulació general	(452.379)
Modernització de regadius	(1.023.345)
Abastaments	(468.386)
Sanejament i depuració	(433.512)
Acondicionament de cabals i prevenció d'avingudes	(238.594)
Restauració hidrològica forestal	(309.407)
Programes de control i qualitat de les aigües	(209.655)

El tancament de l'Egunkaria

Euskadi sense l'únic diari íntegrament en basc

Euskaldunon Egunkaria va néixer el 6 de desembre de 1990. Fins fa un mes era l'únic diari escrit íntegrament en basc. Es publicava sis dies a la setmana, de dimarts a diumenge. Tenia una versió on-line en basc, que con-tenia també una secció en anglès. L'*Egunkaria*, que comptava amb una plantilla de 150 persones, oferia les seccions habituals en qualsevol diari: opinió, política i societat del País Basc, economia, esports, articles, serveis, cultura, successos i televisió.

El 3 de març del 2003 el jutge de l'Audiència Nacional, Juan del Olmo, va ordenar la clausura temporal de l'*Euskaldunon Egunkaria* per un període de sis mesos, amb la impossibilitat d'utilitzar la capçalera, els comptes bancaris i les instal·lacions del rotatiu fins al 20 d'agost, data en què es revisaria la situació tenint en compte el parer del ministeri fiscal i dels representants legals de les entitats clausurades.

El magistrat va basar la mesura cautelar en la consideració que l'estratègia del diari era la de situar-se al costat de l'organització terrorista basca, assegurant que estava sota la seva tutela, amb la intenció final "d'enfortir l'eventual suport a ETA" dins la població. La imputació que el diari forma part del

projecte i l'entramat econòmic i cultural de la cúpula etarra la va basar en documents incautats a terroristes a partir del 1992, data de fundació del rotatiu. Les defenses van intentar posar en evidència que aquests textos són d'autor desconegut, i els mateixos que van ser emprats per actuar contra Egin.

Alhora, el ministeri d'Interior va presentar a l'Audiència Nacional una querella contra el director d'Egunkaria, Martxelo Otamendi, i contra Ignacio Uria, Xabier Alegria i Xabier Oleaga per haver acusat la Guàrdia Civil de tortures. El ministre Ángel Acebes va explicar que les manifestacions realitzades en diferents mitjans de comunicació pels acusats poden ser constitutives dels delictes d'injúries i calúmnies, de denúncia falsa i d'obstrucció a la justícia.

Acebes va justificar el fet de

demonstrar que les denúncies d'*Egunkaria* pretenen "seguir l'estratègia dissenyada per ETA". Va aportar com a prova un manual intervingut el 1998 al comando Araba. Acebes, que va presumir de poder presentar més documents similars, va dir que es van decantar per aquest perquè és el que es va fer servir per aconseguir l'extradició de Ramón Aldasoro. El manual obliga a denunciar tortures falses quan els etarres són detinguts.

La querella es va presentar sense que el govern central hagués ordenat cap investigació interna per intentar esbrinar si es van produir les suposades tortures. Acebes ho va justificar dient que en un Estat de dret la investigació s'ha de fer en una seu judicial. Interior també estudia emprendre accions legals contra el dirigent del

PNB Iñaki Anasagasti per haver considerat incompreensible que "es torturi ciutadans pel fet de

ser bascos".

Just després del tancament del diari basc, la plantilla d'*Euskaldunon Egunkaria* va aconseguir que un nou diari íntegrament redac-

tat en euskera fos distribuït per tot el País Basc. La seva arribada als quioscos era esperada per milers de ciutadans bascos, com va quedar constatat pel fet que en molts punts es va esgotar en poques hores.

Les 16 pàgines reflexaven la situació d'excepció creada el dijous després del tancament de les instal·lacions per part de la Guàrdia Civil i la detenció de deu ciutadans bascos vinculats a la direcció periodística i al Consell d'Administració. El diari, en principi, serà un monogràfic sobre l'operatiu de clausura de l'*Egunkaria*, tot i que cap la possibilitat que en un futur co-menci a oferir informació general dels esdeveniments que es produeixin a Euskal Herria i al món.

El dia abans de la sortida del primer exemplar d'Egunon, agents de l'institut militar es van dirigir al centre d'impressió i van fer firmar al seu responsable un document en el qual es comprometia a no imprimir "*Euskaldunon Egunkaria*". Els entrebancs imposats per la Guàrdia Civil no es van acabar aquí, ja que molts repartidors van haver de realitzar el seu treball "escollats" per Patroles. A Iruñea, agents de paisà es van acostar a diferents quioscos per emportar-se tots els exemplars d'Egunero.

REDACCIÓ

recórrer davant l'Audiència Nacional per entendre que, segons assenyalen els experts, es van denunciar les tortures amb finalitat terrorista. El ministre va intentar

La 'il·legalització de Batasuna'

Batasuna, història d'un partit prohibit

La il·legalització de Batasuna arriba després de 25 anys d'existència. Aquesta coalició va néixer l'any 1978, sota el nom d'Herri Batasuna (HB, Poble Unit) i amb la mirada posada en les eleccions generals de 1979. El seu òrgan directiu el componia la Mesa Nacional, i els seus components actuen en nom de cada província.

L'any 1997, el jutge Baltasar Garzón va vincular a Herri Batasuna amb ETA. La distribució d'un vídeo el·laborat per la banda terrorista en les televisions públiques i privades va ser el motiu pel qual la Mesa Nacional va ser empresonada. Pocs mesos després de l'empresonament de la Mesa Na-

cional d'Herri Batasuna i del tancament del diari *Egin*, es presentà a Bilbao una nova plataforma electoral anomenada Euskal Herriarrok (EH).

Una nova coalició

Dirigida per Arnaldo Otegi la nova coalició integraria el que queda d'HB i seguiria en la mateixa línia. L'any 2001 i amb una nova reconversió neix Batasuna, que intenta apartarse d'ETA per atraure els independentistes. Igual que totes les anteriors coalicions, Batasuna no ha pogut lliurar-se de l'actuació del jutge Baltasar Garzón. El magistrat de l'Audiència Nacional, va iniciar l'any 2002 l'embarga-

ment dels béns de Batasuna pels danys ocasionats per la violència al carrer, i va ordenar el bloqueig de totes els seus comptes bancaris.

Finalment, uns mesos després va suspendre totes les seves activitats i va clausurar els seus locals durant un període de tres anys.

La mitica Llei de Partits

El mateix dia, el Congrés dels diputats, acollint-se a la Llei de Partits Polítics, va aprovar una proposició no de llei demanat al Tribunal Suprem la il·legalització de Batasuna, Euskal Herriarrok i Herri Batasuna. Els partits polítics han tingut diverses reaccions, el Partit Popular i el PSOE són els

principals promotors de la il·legalització i contenen amb el recolzament de Coalició Canària. Per la seva banda la federació catalana CiU s'abstenia tal com també feia la formació Izquierda Unida, aquesta última afirmant que el més coherent seria votar en contra. El Partit Nacionalista Basc va votar en contra, així com Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa Catalunya-Verds i Eusko Alkartasuna del Grup Mixt. Dins aquest grup l'únic que va votar a favor va ser el Partit Andalucista, mentre que la Chunta Aragonesista i el Bloc Nacionalista Gallec es van abstenir.

JOSEP ANTON GARCIA

Corresponsal a Washington

Carta desde EUA, país de George W. Bush Inc.

Este invierno ha sido especialmente largo, frío y duro. Ayer mismo, 5 de Abril, cayeron 2 ó 3 pulgadas de nieve. Hoy ha salido el sol y estamos a varios grados sobre cero. La nieve se ha ido derritiendo durante todo el día, cayendo del tejado en avalanchas y con mucho estruendo. Ayer se me estropeó la lavadora.

¿Y qué tendrá todo esto que ver con la guerra con Iraq? Pues eso, ... que aquí en USA la vida continúa. Mientras aquí nos preocupamos por cosas tan mundanas como una primavera que se hace esperar, o cómo me las arreglaré hasta que me pueda comprar una lavadora nueva, la población iraquí vive en constante temor. Sin comerlo ni beberlo se encuentran en medio de una guerra de intereses, donde los suyos son los que menos cuentan.

Los medios americanos

En U.S.A. transmiten imágenes de la guerra constantemente. Los niños llegan corriendo de la escuela a ver "el show de la guerra." Es como un video juego; luces, sonidos, nubes de humo en forma de champiñones (mushroom clouds) y soldaditos que parecen de plomo.

Parecen, pero no lo son. Y si no que se lo cuenten a las madres y padres, novios y novias, hermanos y hermanas, esposos y esposas, hijos e hijas, y... bueno ya me entiendes. Que mientras una gran parte de la población ve esta guerra como algo patriótico y humanitario, otros tantos se van dando cuenta de lo que es: una pérdida innecesaria de vidas humanas en ambos bandos.

Y este patriotismo estúpido es el que va a acabar con todos si no nos espabilamos pronto. De cara al exterior cada vez se están creando más enemigos. Esta actitud prepotente que tan de cerca se vive estos días. Y es que realmente puedo decir que, no solo se creen la policía del mundo, sino que no entienden cómo el resto del mundo no les apoya en este rol. De cara al interior está dividiendo al país bajo el lema "Apoya a Nuestras Tropas." Para muchos esto significa que para ser buen ciudadano americano tienes que estar de acuerdo con la guerra, y no contradecir para

nada al presidente Bush.

En otras palabras, en el país de la libertad de expresión, si no estás de acuerdo con esta Guerra ¡Cierra el Pico! Para otros, si de verdad quieres apoyar a las tropas, devuélvelas a casa. Por que ya se sabe que mientras están en guerra —en cualquier guerra en este sentido— este país ve a su ejército como héroes, pero en cuanto en conflicto bélico se termina y los heroicos soldados vuelven a casa se les ignora por completo. Bueno no, se les dedica un monumento en Washington, D.C. Los veteranos del Vietnam

no son la excepción, son la regla de cómo se tratan a los veteranos en este país. Es más, la Administración de Bush ha propuesto reducir los beneficios

a veteranos de guerra, al mismo tiempo que proponen reducir los impuestos a los "ricos" de este país. Muy patriótico.

Por mi parte, la mayoría de la gente con la que he hablado del tema está abiertamente en contra de la guerra. Pero hay algunos que

Aquí si no estás de acuerdo con esta Guerra simplemente cierra el pico

están a favor y con ellos no se puede razonar. Son de los que elevan el tono de voz para tener más razón, de los que hasta golpean la mesa con el puño para enfatizar su posición y son de los que no dudan en cortar el presupuesto en ayudas a las poblaciones de bajos o medios recursos que viven bajo sus mismas narices.

Son de esos patriotas que llevan la bandera americana en la corbata, en la ventana trasera del coche, alfiler de pañuelo en la solapa,... pero que no tienen nada personal que perder. Ni ellos ni ningún ser querido va a ir a Iraq a defender sus convicciones. Y su mundo no va más allá de sus narices así que no ven las consecuencias de todo esto. Pero las consecuencias llegarán y también serán los primeros en quejarse de la subida de impuestos y de lo poco que reciben a cambio. Y se habrán olvidado de que todos tenemos que pagar por esta guerra, algunos con sus vidas y otros, con más suerte, con nuestro dinero.

LINA RUIZ

Corresponsal a Grenoble (Francia)

Els francesos també diuen 'Non a la guerre'

Les mobilitzacions de les darreres setmanes, que han reunit prop de 20 milions de persones a tot el món, mostren clarament l'oposició de la població mundial a la guerra d'Iraq. La societat francesa no ha estat una excepció i s'ha mobilitzat per aturar el conflicte.

Segons els sondeigs publicats pel diari *Le Monde*, el 80% dels ciutadans francesos es declara totalment en contra de la guerra i aprova la decisió del president francès, Jacques Chirac, d'oposar-se a la intervenció dels Estats Units al Pròxim Orient.

Una nova potència mundial

L'opinió pública, que el premi Nobel de Literatura, Jose Saramago, va qualificar de nova potèn-

cia mundial, ha mostrat des del primer dia la seva empena a França i ha cohesionat un discurs favorable a la pau.

En els dies anteriors a l'esclat de les primeres bombes i durant el desenvolupament del conflicte, s'han organitzat manifestacions multitudinàries a les principals ciutats franceses. París, Marsella, Montpel·lier, Grenoble, Nîmes o Lyon han estat testimonis de grans concentracions contra la guerra i clar refús a la política americana.

Les prop de 300.000 persones que es van aplegar a París el 15 de febrer son una bona mostra de la mobilització a favor de la pau de la societat francesa.

Tot i això, la postura antiliberalista del govern francès ha fet que aquesta xifra quedés molt per

sota del nombre d'assistents a les manifestacions d'Itàlia, Regne Unit o Espanya, països on els governs eren favorables a l'actuació americana.

No tothom va callar

En els dies precedents als primers bombardeigs, L'UNEF, *Union nationale des étudiants de France*, va organitzar un refe-rèndum per demanar que França utilitzés el seu dret de vet com a membre permanent del consell de seguretat a l'ONU per evitar que esclatés el conflicte. El president de l'UNEF, Yassir Fichtali, recorda la importància del moviment universitari dins la lluita per la pau i assegura que "continuarem fent campanyes dins les universitats contra aquesta guerra que provo-carà una greu

crisi mundial. Continuarem fent la guerra a la guerra".

Després de l'esclat del conflicte a Iraq, es van organitzar a universitats i centres socials una gran quantitat de conferències i actes de protesta i boicot contra els interessos americans.

Durant el conflicte, els joves, sindicats i organitzacions associatives, al capdavant de gran part de les mobilitzacions, han organitzat acampades, concerts i debats que han tingut una gran resposta per part de la població.

La societat francesa, doncs, ha demostrat clarament el seu refús a la guerra i a la política americana al Pròxim Orient.

XAVIER ALDEKOA

Corresponsal a Groningen (Holanda)

Barcelona vista des de la CNN

La CNN està essent un dels meus únics canals per estar informat sobre la guerra i ara entenc perquè tots els grups islamistes radicals juren mort a aquest bord mitjà propagandístic del gegant de la Coca-Cola. Encara no entenc bé l'anglès, però ahir vaig poder entendre que tot i que Saddam està castigant el seu poble, l'*Oncle Sam* s'està ocupant de 'take care of the people especially the children that doesn't deserve that punishment', literalment, els soldats americans estan tenint cura de la població especialment dels nens que no mereixen aquest càstig. Jo no vaig poder més i vaig haver de cridar: Maleïts cabrons! Això és la propaganda menys subtil que m'he tirat a la cara. Sembla que la CNN és com l'Aznar, que té un problema de màrqueting.

Això ho vaig dir davant de tres americans que viuen amb mi. Sabeu què em van contestar? Que la CNN és un gran mitjà perquè té molts recursos i arriba a tot arreu. Llavors em van explicar l'assumpte dels periodistes *embeded* (empotrats) i com això els permet tenir un punt de vista imparcial de la guerra. Jo no donava crèdit del què sentia, em venien ganes de sacsejar-los perquè despertessin. De dir-los que *bussines is bussines* però no en la informació. De fer-los veure que estan anestesiats, que el seu país és la vergonya del món i que ells ni se n'adonen. No ho vaig fer, un

amic italià que porta temps a la casa em va recomanar no posar-me en problemes en pro de la convivència...

A Holanda la guerra no està acaparant la vida pública. De fet, anant pel carrer és com si res estigués passant. No sé perquè, però em sembla que tot el què està passant a l'Estat espanyol és a causa de la vergonya que sent la població envers els seus representants. Em pregunto si les mobilitzacions haurien arribat tan lluny si el govern s'hagués posicionat en contra de la guerra. Però és una paradoxa ja que potser el suport incondicional d'Aznar a la guerra li suposa la seva sentència de mort. Seria moralment reprovable alegrar-se d'una guerra que ens lliuri de la foscor reaccionària, prepotent i castrant que ens domina amb majoria absoluta? És una pregunta que no deixo de fer-me.

EL suport d'Aznar

Ningú s'explica el perquè del suport incondicional d'Aznar a la guerra. Uns diuen que vol ser una jugada estratègica que trenqui el poder de l'eix franco-alemany i deixi a Espanya alineada amb els aliats, amb els vencedors. Els altres diuen no és més que els deliris de grandesa d'un home que mai hauria d'haver arribat a president (Aznar, no Bush, encara que també). Però què hagués passat si Aznar s'hagués alineat amb Chirac i hagués dit

no a la guerra? Ja sé que no és bo especular sobretot si és sobre vides humanes, però no puc deixar de pensar que Aznar ens ha servit en safata el seu cap i que al mateix temps ha encès el foc d'una flama que restava apagada. La flama de la lluita, de la subversió contra els poders fàctics, de la organització estudiantil i obrera i sobretot la flama de la consciència del poder de la ciutadania, de la col·lectivització de la protesta. Cada cop que puc llegir *El País* no puc fer res més que dibuixar un somriure al veure que per fi hem aconseguit unir la nostra veu per un objectiu comú: la pau. I amb una mica de sort la caiguda del govern. Que quedi clar que sempre he estat contrari a la instrumentalització de la guerra amb finalitats electorals, però em sembla que aquest cop farà una excepció.

Per acabar vull fer saber que el soroll de les cassoles de Barcelona m'ha omplert d'un cert orgull patri que feia temps que no sentia per les raons que tots sabeu. Que corri la veu, que no quedi ningú al món que mirant la CNN pugui pensar que els Estats Units estant alliberant el món, que tothom sàpiga que el *Oncle Sam* està aniquilant, torturant i oprimint al planeta sencer des de fa més de mig segle.

YURI FERNANDEZ

Els francesos, cada cop més antiamericans

L'aspecte que més diferencia les concentracions a França de les de l'Estat espanyol és el creixent sentiment antiamericà.

L'antipatia que genera el país que dirigeix George Bush a la major part de l'opinió pública francesa, juntament amb els interessos de mantenir bones relacions amb EUA, va portar al president francès Jacques Chirac a declarar que malgrat les greus diferències amb els Estats Units, aquest continua sent un país aliat i amic de França.

Tot i que són minoritaris davant els eslògans que demanen la pau i la fi de la violència, a gran part de les manifestacions que es porten a terme en territori francès es poden observar actes clarament antiamericans com la crema de banderes americanes o escoltar crits favorables a Saddam Husein o Bin Laden.

Sentiment antiamericà

Hassan Kahil, president de l'Associació per l'amistat franco-libanesa, assegura que el sentiment antiamericà a França es deu a dos aspectes principals: "La política imperialista dels EUA a Orient Pròxim i al gran nombre de població àrab que viu a territori francès, provinent de les antigues colònies".

La major part de la societat francesa es mostra rotundament crítica amb l'actuació dels polítics nord-americans i, segons un sondeig publicat a *L'Express*, el 87% dels francesos desaproven la posició de Bush. En la mateixa enquesta, dues dades mostren el deteriorament de la imatge dels EUA per a la societat francesa. Davant la pregunta de quin sentiment li provoca els EUA, un 58% dels enquestats declara no tenir simpatia ni antipatia cap al país nord-americà i només un 16% afirma tenir-li simpatia. Tot i que, paradoxalment, França és la única de les grans potències euro-pees que mai han estat en guerra amb els EUA, el discurs de l'odi cap a ells, i sobre tot els seus dirigents, sembla el discurs predominant en l'actualitat.

XAVIER ALDEKOA

Fotografia de l'acampada de Francesc Macià abans de l'arribada dels manifestants d'altres col·lectius/ANNA-PRIS

La setmana de les acampades

Només queda com a centre de les protestes l'acampada de Francesc Macià, després de tancar Pla de Palau i Plaça Sant Jaume

Fa uns dies Barcelona estava plena de tendes disperses per la seva geografia. Pla de Palau, Plaça Sant Jaume, Estatut de Catalunya, Francesc Macià... Però amb el temps aquestes petites espurnes d'activisme s'han anat fusionant. En part per la voluntat dels mateixos campistes, en part

per les accions de l'Ajuntament, avui només queda en peu, com a gran símbol de protesta, l'acampada de Francesc Macià. Amb Pla de Palau tancat, Plaça Sant Jaume desallotjada per les autoritats i Horta-Guinardó fusionat, Francesc Macià és l'únic centre del No a la guerra amb fogonet i sac de dormir.

ARNAU DOMÍNGUEZ • Ja feia diverses setmanes que des dels mitjans es donava èmfasi a una de les accions més importants pel ressò social del seguit de protestes contra la guerra. Les acampades eren el centre d'interès tant de la població com de les ràdios i televisions. Tant els diaris com els mitjans audiovisuals havien fet especial menció de l'actitud que demostraven els homes i dones acampats a Pla de Palau,AVINGUDA Francesc Macià, Horta-Guinardó o Plaça Sant Jaume (un dels punts centrals de l'activitat política barcelonina i catalana).

El bon comportament, el civisme i l'actitud pacífica dels acampats va servir de lliçó per molts dels detractors, que s'escudaven en el desordre per criticar aquest col·lectiu. Avui ja només queda una sola acampada d'empeus, la de Francesc Macià.

Primer els Mossos d'Esquadra i la Guàrdia Urbana van començar el desallorjament dels joves de

Plaça Sant Jaume (dimarts passat). Part dels acampats van seguir amb la seva protesta des de Pla de Palau, tot i comunicar públicament que pensaven seguir amb el programa cultural. Des de l'alcaldia es va considerar que, tot i estar d'acord amb la tesi central dels acampats, allò ja excedia del temps previst i ja no podien seguir amb les protestes.

Dies després les tendes de Pla de Palau es desinflen, segons el portaveu, Pau Ors, els acampats van buscar "altres mitjans" per protestar, ja que l'opinió pública ja no estava "tant pendent com abans de l'acampada", cosa que havia fet perdre força tant a la tesi dels acampats com a ells mateixos. Els activistes contra la guerra tancaven també l'acampada davant la Delegació del Govern per traslladar els seus efectius a Francesc Macià, on, a hores d'ara, es concentra tot el gruix de manifestants acampats, que segueixen demanat el mateix que demanaven fa setmanes: la pau.

Horta Guinardó també diu No

La plataforma Horta-Guinardó Aturem la Guerra s'ha sumat als acampats de Francesc Macià, tot i que els seus actes es faran des del barri originari de l'acampada. La plataforma considera molt positiva l'experiència de la protesta fins ara i s'afegeix a Francesc Macià amb les mateixes ganes. Fins ara els acampats del barri estaven a l'avinguda Estatut de Catalunya, però van trobar més adient traslladar les seves tendes i donar més força a l'acampada comuna. En el seu manifest la plataforma Horta-Guinardó demana una nova cultura de la pau, seguir amb el boicot preventiu i, sobretot, que s'aclareixin responsabilitats tant a nivell nacional com internacional. Per ara, concentració, ara falta veure la continuïtat o no de la darrera acampada.

notícies breus

Acampada per Sant Jordi a Plaça Catalunya

Avui dimarts a les 20 hores, els acampats a Pla de la Pau (Pla del Palau, Barcelona) han preparat un plantada a Plaça Catalunya. L'objectiu és convertir aquest Sant Jordi en un jornada cultural contra la Guerra, l'ocupació militar d'Iraq i el govern del PP. Durant la diada de Sant Jordi, els acampats informaran sobre les activitats organitzades i distribuïran material sobre la Guerra i el Boicot Preventiu als productes que financien i es beneficien de la invasió a l'Iraq. Aquest acte servirà per demostrar, a més, que les persones que van estar més d'un mes acampades a Pla del Palau no s'aturen malgrat el desallotjament voluntari.

El PP expulsa a un alcalde contrari a la guerra

L'alcalde de Bustarviejo (Madrid) Julio de Mateo García ha estat donat de baixa com a militant del Partit Popular. Aquest alcalde va aprovar fa un mes al seu Ajuntament una moció contra la guerra a l'Iraq i el suport de José María Aznar als aliats.

Els comunicadors tampoc obliden la guerra

La Facultat de Ciències de la Comunicació de la Universitat Autònoma de Barcelona es tancarà aquest dijous en contra de la guerra a l'Iraq. Els estudiants portaven setmanes negociant amb el deganat de la facultat per fer una tancada com d'altres facultats de diverses universitats catalanes. El problema principal per fer la tancada era la obligatorietat de mantenir algú del PAS durant la nit. Al final, després de moltes negociacions la tancada es portarà a terme. Avui mateix es començaran a decidir les activitats que es realitzaran durant la nit. Algunes de les propostes que s'han deixat a l'aire són passis de pel·lícules relacionades amb la guerra i els seus debats posteriors, taules rodones sobre el periodisme en la guerra, concerts d'estudiants per la pau...

Nous serveis a la web quecorrilaveu.org

La pàgina web quecorrilaveu.org presenta a partir d'avui una sèrie de nous serveis que facilitaran la interactivitat amb els usuaris i potenciaran l'aspecte visual i estètic del conjunt del lloc web. Aquestes novetats s'inaguren avui amb la nova enquesta que s'actualitzarà regularment.

Bagdad, el Stalingrado frustrado

Tras la ocupación de la capital, el anuncio de una dura batalla urbana entre las tropas anglo-americanas y la Guardia Republicana de Saddam queda en ciencia-ficción

JAVI FORTES • Algunas fuentes militares y medios de comunicación presumían una férrea defensa en la capital. Una guerra puerta por puerta, una batalla contra francotiradores y mártires dispuestos a inmolarse en cada avenida, a cada paso. Las crónicas de algunos corresponsales describían la firmeza de los puestos de control de la Guardia Republicana en las cercanías de Bagdad días antes de que llegaran las tropas aliadas. Al final la resistencia resultó ser humo y la capital cayó rendida en poco tiempo. Se previó en algunos momentos que la ocupación de las principales ciudades y la caída del régimen sería más difícil de lo que ha resultado. Se consiguió centrar la atención en temas casi exclusivamente militares, y no en otros aspectos tan importantes para el futuro de un país que a ciencia cierta se sabía que, tarde o temprano, esta vez sí, sería despojado de su dictador.

Una entrada en Bagdad en la cual se recordará la caída de una estatua de Saddam. Una escultura que se resistía a caer. Para tirarla se

montó un show, que duró más de una hora, y que encima fue televisado en directo, y en exceso, por

Jóvenes iraquianos saqueant el centre de la capital del país

casi todas las cadenas.

El control y el orden en las zonas ocupadas es clave. Se han producido saqueos como el del Museo Arqueológico, uno de los mayores tesoros culturales del mundo, y robos en tiendas, mientras el ejército anglo-americano hacía la vista gorda. Saqueos penosos como los que se han produ-

cido en varios hospitales. Muchas instalaciones sanitarias han perdido el poco material que poseían.

Era escasísimo, en Iraq, en los últimos años te quedas ciego por unas simples cataratas porque no hay utensilios ni recambios para operarlas, algunos tan simples como unas válvulas o unos tornillos. Los bebés prematuros respiran desde hace años entre la vida y la muerte porque las incubadoras son muebles pequeños, están amontonadas

en los trasteros. En los últimos años, Estados Unidos arrancaba los sistemas informáticos de las incubadoras para que no se utilizaran para fabricar bombas. Así lo relata José Carlos García Fajardo, profesor de la facultad de periodismo de la Universidad Complutense de Madrid, que estuvo en Bagdad en la primavera del año pasado.

El suministro eléctrico y de agua lleva cortado varios días en distintas poblaciones, en Bagdad, ya hace diez días. El reparto de la ayuda humanitaria llevada a cabo por las tropas invasoras está resultando un fracaso porque no llega a los más necesitados. Se empiezan a producir disputas entre la propia población iraquí. La creación de un espacio equitativo y representativo de confianza, colaboración y decisión entre los chiítas, suníes, kurdos y las minorías étnicas es un punto muy importante. Evitar que nazcan más odios o desigualdades entre estos grupos de la población iraquí, que podrían desembocar en futuras guerras internas.

Un fabricante de armas coordinará el nuevo gobierno

El cargo recaerá sobre Jay Garner, amigo de Rumsfeld

JAVI FORTES • El gobierno militar provisional de Irak ya tiene cabeza visible: el millonario Jay Garner, amigo del secretario de Defensa Donald Rumsfeld. El nuevo "virrey" es un antiguo general de la Armada estadounidense y hasta ahora presidente de una empresa, SY Coleman Technology, fabricante de componentes para misiles "Patriot". Los Patriot han sido unos de los misiles más lanzados en esta invasión anglo-americana sobre suelo iraquí. El plan norteamericano designa al estadounidense Tommy Franks como el responsable de "estabilizar" la situación, y a Jay Garner como responsable de la administración civil. Nos encontramos, pues, con el general que dirige la agresión y al mismo tiempo debe pacificar, y con un fabricante

de armas que debe dirigir la reconstrucción del país, y continuar con la operación de liberación del pueblo iraquí. Garner, un veterano de guerra que promueve la destrucción y se enriquece con ella es el encargado de llevar hacia la paz y la democracia a los veinte millones de personas que viven en Irak.

El nuevo coordinador del gobierno provisional es ajeno a cualquier grupo político iraquí, incluso el Congreso Nacional Iraquí (CNI), la coalición más conocida de grupos opositores a Saddam, que ahora están promoviendo la autodeterminación del pueblo iraquí. El ex general carece de la diplomacia y la experiencia imprescindibles para las tareas que le han sido asignadas desde la Casa Blanca. Durante estos últimos días se

Un militar observa la caiguda d'una de les estatués que Saddam tenia a Bagdad

ha reunido con el CNI y con otros grupos políticos iraquíes. Mientras tanto, miles de personas salen a las calles de Bagdad y otras grandes ciudades para mostrar su disconformidad ante la partida que sobre el tablero mesopotámico se está jugando. Reclaman la salida de su país de las tropas de ocupación. La mayoría de la población iraquí no

estaba con el régimen, pero tampoco quieren una fuerza que ven como invasora, agresora y colonizadora. Lo consideran el paso de una represión que proviene de dentro a una amenaza que viene de fuera.

